

sten vilde være en Velsignelse, thi saa maatte der opstaa en ny og bedre Kedelsmedje et andet Sted. Endvidere maatte man temmelig sikkert rive et Stykke af Drejerværkstedet ned, som netop i Aar har faaet en Udvidelse, idet der er sat en Etage til paa dette Værksted, for at man kan blive fri for Natarbejde. Dette havde den sagkyndige, som det ærede Medlem var saa heldig at komme til at tale med i Aarhus ud over Ryesgadebeboerne, vistnok ikke beregnet. Han havde for øvrigt heller ikke beregnet, at den foregaaede Samtale skulde blive offentliggjort, han gik ud fra, at det var en privat Samtale, det ærede Medlem ønskede at føre med ham, og han var bagefter ked af at se denne Samtale refereret i Dagbladene, idet det selvfølgelig let kan forvolde en Statsemedsmand Ubehageligheder. Han har rimeligvis ogsaa sagt, at selvfølgelig kan en saadan Plan realiseres, naar det er lige meget, hvad den koster, men det er jo ikke ligegyldigt. Af de faldne Udtalelser fremgaar det tværtimod, at alle gerne vil være med til at lette deres Samvittighed for det store Ansvar, der paahviler dem som Statens Repræsentanter. Ordningen maa helst blive saa billig som muligt, selv om Ordningen ikke bliver fuldt ud tilfredsstillende. Jeg tror derfor ikke paa denne Plans Gennemførlighed. Vi har ogsaa i Aarhus Projektmagere, som er fremkommet med mange mere eller mindre umulige Forslag, men der er dog ingen, som er fremkommet med en saadan Plan, thi de ved, at almindeligvis er Staten meget nøjeregnende med, hvad det koster. Det vilde ogsaa være urimeligt, om Staten vilde sige: Det er lige meget, hvad det koster. Naar Gadeanlægget og den Del af Værkstedsanlægget, jeg har omtalt, bliver revet ned, kan Planen selvfølgelig realiseres, men saa kommer der atter en stor Vanskelighed, nemlig hvor man skal genopbygge de nedrevne Værkstedbygninger. Alle Værkstedbygningerne ligger nu som Led i en Kæde, de kan ikke skilles ad, Arbejdet føres fra det ene Værksted til det andet, alle Værkstederne er afhængige af hverandre, og der er ikke et eneste Stykke ubegyget Areal, ellers vilde sikkert den af mig i Tirsdags omtalte berygtede Kedelsmedje have været ombygget. Skal man røre ved Værkstedbygningerne, bliver Stationspersonalet dobbelt uheldigt stillet. Det gjorde man i 1909, og derfor er ogsaa Generaldirektionen mod den Ordning, den daværende

Minister foreslog. Thi i Generaldirektionen sidder ogsaa Maskindirektøren, og naar han til Stadighed forlanger mere Plads til Værkstedsudvidelse, kan han naturligvis ikke sidde roligt og lade Baneafdelingen beskære den i Forvejen meget mangelfulde Værkstedsplads. Jeg taler her om et Forhold, som jeg mener at kende bedre end det ærede Medlem, thi jeg har i 17 Aar arbejdet paa disse Værksteder. Jeg er ogsaa bedre lokalkendt i Aarhus og ved mere af, hvad der rører sig der, end man kan faa ud af det ved en Dags Besøg og af at tale med et Par af Byens Borgere. Jeg har været bosiddende i Aarhus i 25 Aar og været Medlem af Byraadet i 15 Aar.

Jeg takker det ærede Medlem for hans Slutningsbemærkning om, at vi ved en grundig Undersøgelse maa se at naa til Enighed om at skabe det bedste for Børnene og det bedste for Byen. Jeg tør love det ærede Medlem, at dertil vil jeg medvirke, saafremt jeg kommer ind i Udvalget. Jeg har dog ingen Tro paa, at det skulde blive det ærede Medlems Plan, der bliver realiseret.

Til det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) har jeg nogle Bemærkninger at gøre. Han forsøgte at sønderlemme det fremsatte Lovforslag, men han maatte dog indrømme, at der er mange Ting i det, der taler til Fordel for det Forslag, som det ærede Medlem som Minister fremsatte i 1909. Den nuværende højtærede Minister oplyste — og det vil jeg gerne understrege —, at Lovforslaget af 1909 var udarbejdet af Generaldirektionen, men absolut imod dens Opfattelse. Hele Generaldirektionen var mod den Plan, som det ærede Medlem fra Verninge som Minister forlangte, at Generaldirektionen skulde udarbejde. Jeg har for flere Aar siden undersøgt disse Forhold og ved, at i den Sag stod Generaldirektionen mod Ministeren. Jeg ved tillige, at den staaer samlet om det nuværende Lovforslag. Ved Finanslovens første Behandling omtalte jeg, at Lovforslaget af 1909 var i Strid med de sagkyndiges Mening og hele Generaldirektionens, og, som jeg nævnedes i Tirsdags, man fik ogsaa det Indtryk, at det Lovforslag ikke heller var det, Ministeren selv ønskede, thi i sin Motivering fremhævede han gentagne Gange de Fordele, der var ved det Lovforslag, han ikke havde fremsat. Det ærede Medlem mente, at det netop var godt, at disse Ting blev omtalt. Men det hele var dog af en saa-